

EPILOGUS: MEGISMERNI JÉZUST ÉS IGÉJÉT

December 21., szombat délután

Ahelyett, hogy mentegetőzött volna a néki felrótt cselekedetek miatt, vagy megmagyarázta volna, miért tette, Jézus a vezetőkhöz fordult, és a vádlottból vádló lett. Megfeddte őket szívük keménységéért és az Írásokban való járatlanságukért. Kijelentette, hogy éppúgy visszautasították Isten szavát, mint ahogy elutasították Isten küldöttét is. „Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, amelyek bizonytságot tesznek rólam.” (Jn 5:39)

Az ótestamentumi Írások minden lapjáról – a történelemből, törvényekből, jövendölésekből egyaránt – Isten Fiának dicsősége sugárzik. Mivel isteni intézmény volt, a judaizmus egész rendszere egy összerkesztett evangéliumi próféciaát alkotott. Krisztusról „a próféták mind bizonytságot tesznek” (Csel 10:43). Az Ádámnak adott ígéretről a pátriárkákon és a törvényes gazdasági rendszeren át a dicsőséges égi fény mind felismerhetőbbé tette az Üdvözítő lábnyomait. Látók szemlélték Bethlehem csillagát, az eljövendő Silót, az eljövendő dolgok titokzatos menetben vonultak el előttük. Minden áldozat Krisztus áldozatára mutatott. A tömjénfelhőben mindig az Ő igazságossága szállt fel. Minden jubileumi trombita az Ő nevét zengte. A szentek szentjének félelmetes titokzatosságában az Ő dicsősége lakozott.

A zsidóknak birtokukban volt a Szentírás, s feltételezték, hogy a szavak pusztá, felszínes ismerete alapján örök életre jogosultak. Azonban Jézus így szólt: „Az ő igéje sincs maradandóan bennetek.” (Jn 5:38) Miután szavakkal elutasították Krisztust, személyesen is elvetették. „Nem akartok hozzám jöni – mondta Jézus –, hogy életetek legyen.” (Jn 5:40) – *Jézus élete*, 211–212. o.

„Én az én Atyám nevében jöttem, és nem fogadtatok be engem; ha más jönne a maga nevében, azt befogadnátok.” (Jn 5:43) Jézus isteni hatalommal jött el, az Ő képmását hordozta, betöltötte Igéjét, az Ő dicsőségét kereste – mégsem fogadták el Izráel vezetői. Ám amikor mások jönnek, Krisztus jellemével ruházzák fel magukat, s közben saját akaratukból cselekszenek, és a saját dicsőségüket keresik – őket elfogadják. És miért? Azért, mert aki a saját dicsőségét keresi, az másokban is felkelti a nagyra vágyást. Az ilyen felhívásra valóban reagáltak a zsidók. Elfogadták a hamis tanítót, mert szentesítette becsben tartott véleményüket és hagyományaikat, így hízelgett büszkeségüknek. Krisztus tanítása viszont nem egyezett meg az ő elgondolásaikkal. Lelki természetű volt, önfeláldozást követelt, ezért nem fogadták el. Nem ismerték Istent, s mikor Krisztus által szólt, a hangja idegennek tűnt.

Nem ismétlődik-e meg ugyanez napjainkban? Nincs-e sok ember, még vallási vezető is, aki megkeményíti szívét a Szentlélekkel szemben, s így lehetetlenné teszi Isten hangjának felismerését? Nem utasítják-e el Isten Igéjét, hogy ragaszkodhassanak saját hagyományaikhoz? – *Jézus élete*, 212–213. o.

December 22., vasárnap

Péter, aki sokat megőrzött a bárkák és a halászat iránt érzett szeretetéből, azt ajánlotta, hogy menjenek ki a tóra és vessék ki hálójukat... Bárkáikkal kieveztek azért a tóra, de nem fogtak semmit. Egész éjszaka sikertelenül fáradoztak. [...]

Egész idő alatt a parton egy magányos szemlélő követte őket tekintetével... Ezzel a kérdéssel szólította meg őket: „Fiaim! Van-e valami ennivalótok?” Azt felelték neki, hogy: „Nincsen!” (Jn 21:5) Ekkor azt mondotta nekik: „Vessétek a hálót a hajónak jobb oldala felől és találtok. Oda veték azért, és kivonni már nem bírták a halaknak sokasága miatt.” (Jn 21:6)

János felismerte az idegent, és azt kiáltotta oda Péternek: „Az Úr van ott!” (Jn 21:7) Péter annyira fellelkesült és olyan boldog lett, hogy lelkesedésében belevetette magát a vízbe, és hamarosan ott állt Mestere mellett. – *Jézus élete*, 810. o.

Amikor Krisztus harmadszorra tette fel Péternek a kérdést: „Szeretsz-e engem?”, a tanítvány lelkét éles nyílként járták át e szavak.

Önvizsgálatot tartva esett a sziklára, és így szólt: „Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy én szeretlek téged.” [...]

Némelyek azt állítják, hogy ha egy lélek megbotránkozik és elesik, többé nem fog felkelni. De ezt épp Péter esete cáfolja... Azzal, hogy Krisztus Péterre bízta azon lelkek gondozását, akikért Ő meghalt, bizalmának a legerőteljesebb biztosítékát tárta elénk. [...]

Péter most már kellően aláztatos volt ahhoz, hogy megértse Jézus szavait, és ez a korábban nyughatatlan, kérkedő és magabiztos tanítvány már nem tett fel több kérdést, hanem csak megalázta magát és engedelmeskedett. A tudat, hogy Krisztus nem fordított hátat neki, számára világosságot, vigasztalást és áldást hozott. – *Conflict and Courage*, 322. o.

Krisztust kell szemlélnünk. Az ember azért tartja magát igaznak, mert nem ismeri Krisztust. Ha Jézus tiszta és tökéletes lényét figyeljük, igazi megvilágításban látjuk meg saját gyengeségünket, szegénységünket és hibáinkat. Meglátjuk magunkat öngazultságunk rongyaiban. Felismerjük, hogy éppoly elveszettek és gyógyíthatatlanok vagyunk, mint minden más bűnös. [...]

Minél közelebb jutunk Jézushoz, és minél jobban meglátjuk jellemének tisztaságát, annál inkább érezzük a bűn mérhetetlen rútságát, és annál kevésbé dicsőítjük önmagunkat. Azok, akiket a menny szentnek ismer el, soha nem hivalkodnak jóságukkal. Péter apostol Krisztus hűséges szolgája lett, ezért Isten mennyei világossággal és erővel áldotta meg. Péter tevékenyen részt vett Krisztus egyháza építésében, de sohasem felejtette el félelmes és szégyenletes kudarcát. Isten megbocsátotta bűnét, de Péter jól tudta, hogy jellemének gyenge pontján, amely bukását okozta, csak Krisztus erejével győzhetett. Önmagában semmi dicséretre méltót nem talált. – *Krisztus példázatai*, 159–160. o.

December 23., hétfő

Jézus egyedül akart beszélni Péterrel, mert volt valami, amit csak vele akart közölni... Azért, hogy megerősödhessen hite végső próbájára, az Üdvözítő feltárta előtte a jövőjét. Megmondotta neki, hogy egy aktív élet leélése után, mikor már túljut élete delén, valóban követheti majd Urát. [...]

Jézus így egészen nyilvánvalóvá tette Péter számára halálának a módját. Sőt még kezeinek a kereszten való kiterjesztését is megjöven-

dölte neki. Jézus ismét azt parancsolta tanítványának: „Kövess engem!” (Jn 21:19) Pétert nem bátortalanította el halála módjának a kinyilatkoztatása. Felkészültnek érezte magát arra, hogy Uráért bármiféle halált elszenvedjen.

Hajdan Péter test szerint ismerte Krisztust úgy, mint ma is sokan ismerik. Többé azonban nem kellett neki egy ilyen korlátozott ismerettel megelégednie. Péter többé nem úgy ismerte Krisztust, mint ahogy akkor ismerte, mikor emberi, földi közösségben volt vele. Akkor és ott Péter emberként, mennyből küldött tanítóként szerette Jézust. Most azonban már Istenként szerette. Péter megtanulta a leckét, hogy számára Krisztus volt „minden mindenben” (1Kor 15:28). Péter most már kész volt arra, hogy részt vegyen Ura szolgálatában, amelyhez az áldozat is hozzátartozott. Mikor végül keresztre feszítették, akkor saját kérésére fejével lefelé függesztették, mert azt gondolta, hogy túl nagy megtiszteltetés lenne számára, ha ugyanazon a módon szenvedné el a halált, mint Mestere. – *Jézus élete*, 815. o.

Mikor Péter Jézus mellett lépkedett, észrevette, hogy János követi őket. Elfogta a vágy, hogy megismerje János jövőjét is. Jézushoz fordult és megkérdezte: „Uram, ez pedig mint leszen? Monda néki Jézus: Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem!” (Jn 21:21–22) Péternek meg kellett volna fontolnia, hogy Ura csak azt jelenti ki neki, aminek a tudása, megismerése a legjobb számára. Mindenkinek az a kötelessége, hogy kövesse Krisztust indokolatlan aggodalmaskodás nélkül azok felől, ami a mások számára kijelölt munkát illeti. Jánosról való kijelentésében: „Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök” (Jn 21:22) – Jézus nem adta biztosítékát annak, hogy ez a tanítvány megéri az Úr második eljöveteletét. Jézus Krisztus egyszerűen kijelentette saját legfőbb hatalmát, és azt, hogyha éppen akarná is, hogy így legyen, az semmiképpen nem érintené Péter munkáját. Mindkettőjük, János és Péter jövője is Uruk kezében volt. Jézus mindegyiküktől annak a kötelességnek a teljesítését követeli csak meg, hogy engedelmesen kövessék Őt. – *Jézus élete*, 816. o.

Jézus kezét kivéve, minden kezet el kell engednünk. A barátok hit-szegőknek bizonyulnak és elárulnak bennünket... De a sötétség és veszély közepette tegyük kezünket Krisztus kezébe!

Az egyetlen mód, ahogyan az emberek képesek szilárdan megállni a küzdelemben, az a Krisztusban való gyökerezés és megalapozottság. És ez csak akkor lehetséges, ha az igazságot úgy mutatjuk be, hogy az találkozzon a lélek szükségleteivel. A megfeszített Krisztus, a mi igazságunk prédikálása az, ami kielégíti a lelki éhséget. – *Az utolsó napok eseményei*, 150–151. o.

December 24., kedd

A zsidó vezetők tanulmányozták a Messiás királyságára vonatkozó próféta tanításokat, de ezt nem az igazság megismerése iránti őszinte vágyból tették, hanem azért, hogy bizonyítékot találjanak nagyravágyó reményeik fenntartására. Amikor Krisztus várakozásaikkal ellentétes módon jött el, nem fogadták be Őt, és saját igazolásukra csalónak próbálták beállítani. Amikor már rátették lábukat erre az ösvényre, Sátánnak könnyű volt Krisztussal szembeni ellenállásukban megerősíteni őket. Azokat a kifejezéseket, amelyek Istenségét bizonyíthatták volna, ellene fordították. Így Isten igazságát hazugsággá változtatták, s minél közvetlenebbül szólt hozzájuk a Megváltó irgalmasságának cselekedetei által, annál csökönyösebben álltak ellen a világosságnak. – *Jézus élete*, 212. o.

Krisztust emeljük magasba, mint az erő egyedüli forrását, és bemutatjuk páratlan szeretetét az emberi bűnök büntetésének kiegyenlítésében, valamint az embernek tulajdonított igazságosságát. Sőt, ilyenkor a törvény olyan helyre kerül, ahol az azt megillető fény világíthatja és ragyoghatja körül. Ez egyedül a Kálvária kereszttéről származó világosság fényében lehetséges. A törvénynek egyedül a megfeszített és feltámadt Üdvözítőtől származó világosság fényében van csorbítatlan szerepe és helye a megváltási tervben. Ez csak lelkileg érthető meg. Krisztus nekünk tulajdonított igazságossága tüzes hitet, reményt és örömet gyújt az Őt szemlélő szívében. Ebben az örömben egyedül azok részesülhetnek, akik szeretik és megtartják Jézus szavait, melyek az Isten szavai. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 176. o.

„Monda azért nékik Jézus: Még egy kevés ideig veletek van a világosság. Járjatok, amíg világosságotok van, hogy sötétség ne lepjen meg titeket: és aki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy.” (Jn 12:35)

Ezt a figyelmeztetést szeretnénk közölni veletek is, akik azt állítjátok, hogy az igazságot birtokoljátok: „Még egy kevés ideig veletek van a világosság.” Kérlek, gondolatok arra, hogy milyen rövid az emberi élet, és milyen gyorsan múlik az idő. Kiváló lehetőségek és aranyalkalmak állnak a rendelkezésünkre. Isten csodálatos és végtelen kegyelme arra vár, hogy az Ő legdrágább kincseit igényeld tőle. A Megváltó várja, hogy kiáraszthassa rád áldásait ingyen, csak egy kérdésre kell válaszolnod: „Elfogadod-e azokat?” A tárház tele van, a világosság fénylik, ám ez a világosság értékét veszti azok számára, akik nem becsülik, nem fogadják el, akik nem válaszolnak rá, és akik nem adják azt tovább, miután megkapták. – *That I May Know Him*, 87. o.

December 25., szerda

Ő, aki Kapernaumban megáldotta a királyi embert, éppúgy minket is meg akar áldani. A bánatos apához hasonlóan azonban mi is gyakran földi javakra vágyakozva keressük Jézust, s csak akkor vagyunk hajlandóak bízni szeretetében, ha kérésünket teljesíti. A Megváltó nagyobb áldásban szeretne részesíteni, mint kérhetnénk; késlekedik kérésünkre válaszolni, hogy megmutassa szívünk gonoszságát, és nagy szükségünket kegyelmére. Arra vágyik, hogy lemondjunk az önzésről, mert így hozzá juthatunk. Valljuk meg tehetetlenségünket, nagy szükségünket, és bízzuk magunkat teljesen az Ő szeretetére.

A királyi ember látni akarta imájának beteljesülését, mielőtt hisz, de el kellett fogadnia Jézus szavát, hogy kérését meghallgatta, és az áldásban részesítette. Ezt a leckét nekünk is meg kell tanulnunk. Bízunk kell ígéreteiben. Ha hittel megyünk hozzá, Isten minden kérést szívébe zár. Amikor áldását kérjük, higgyük, hogy megkapjuk, és köszönjük meg, hogy megkaptuk. Azután végezzük a dolgunkat, és legyünk biztosak abban, hogy az áldás akkor teljesül, amikor a legnagyobb szükségünk van rá. Ha ezt megtanultuk és tesszük is, tudni fogjuk, hogy imáink meghallgatásra találnak. Isten cselekedni fog érettünk „véghetetlen bőséggel”, „az Ő dicsősége gazdagságáért”, és „az Ő hatalmas erejének ama munkája szerint” (Ef 3:20, 16; 1:19). – *Jézus élete*, 200. o.

Ha mi a hármaskörűli üzenet erejét és lelkét akarjuk, akkor a törvényt és az evangéliumot együtt kell feltárnunk, mert ez a kettő elválaszthatatlan. Ahogy az alvilági hatalom a hitetlenség gyermekeit arra

sarkallja, hogy Isten törvénye érvénytelen, és Krisztust, a mi igazságunkat lábbal tapossák; úgy egy másik hatalom befolyásolja a hűségesek szívét, hogy a törvényt magasra emeljék, és Krisztust, mint a tökéletes Üdvözítőt felmagasztalják. Ha Isten gyermekeinek életét nem hatja át Isten ereje, akkor hamis tanok és vélemények ejtik foglyul gondolataikat. Krisztus és igazsága hiányozni fog tapasztalataikból, és hitük nélküli az éltető erőt. [...]

Üzenetünk súlypontja nem Isten törvénye önmagában, hanem ezzel együtt a Jézusba vetett hit. Ösvényünket ma egy ragyogó fény világítja meg, amely Krisztusba vetett hitünket növeli. Minden fénysugarat magunkévá kell tennünk és aszerint élnünk, nehogy az ítéletkor vádolónk legyen. Feladataink és kötelességeink egyre fontosabbá válnak számunkra, ahogy egyre tisztábban látjuk az igazságot. Amikor ránk árad a világosság, megmutatja és megfeddi a tévedéseket, amelyek sötétségbe voltak elrejtve, és arra készítet, hogy az ember élete és jelleme megváltozzon az Istentől nyert világossággal összhangba kerülve. Bűnök, amelyek egykor a lelki vakság miatt a tudatlanság bűnei voltak, többé nem követhetők el anélkül, hogy vétkessé ne tennének. A világosság növekedésével az embereknek át kell alakulniuk, emelkedetté és nemessé válva, különben még eltévelyedettebbé és makacsabbá lesznek, mint azelőtt. – *Az evangélium szolgálai*, 161–162. o.

December 26., csütörtök

„Én vagyok a szőlőtőke, ti a szőlővesszők” – olvashatjuk Jézus szavait János evangéliumában (Jn 15:5). Elképzelhetünk-e ennél mélyebb, szorosabb kapcsolatot Krisztussal? A szőlővessző rostjai majdnem azonosak a szőlő tőkájével. Az élet, az erő áramlása a törzsből az ágakhoz akadálytalan és állandó. A gyökértől mindenhová eljut a táplálék az ágakon át. Ilyen az igazi hívő kapcsolata is Krisztussal, mert Krisztusban lakozik, és tőle nyeri táplálékát.

Ezt a lelki kapcsolatot csak személyes hitünk gyakorlásával alapozhatjuk meg. Hitünkkel fejezzük ki az Isten iránti legnagyobb szeretetet, tökéletes bizalmat és a teljes odaszentelődést. Akaratunkat teljesen át kell engednünk, alá kell rendelnünk Isten akaratának, és az érzéseinket, vágyainkat, érdekeinket is azonosítanunk kell Krisztuséival. Istentől folyamatosan kegyelmet nyerünk – fejezzük ki hálánkat ezért Megváltónknak! – *Az én életem ma*, 11. o.

Sokan úgy vélik, hogy a munkának egy részét maguknak kell elvégezniük. Bízunk Krisztus bűnbocsánatában, de saját erejükből akarnak igaz életet élni. Az ilyen próbálkozások sikertelenek lesznek. Jézus mondja: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15:5) A kegyelemben való növekedésünk, örömünk és hasznosságunk mind a Krisztussal való egyesülésünktől függ. Csak ha napról napra, sőt, ha óráról órára közösségünk van vele – ha Őbenne maradunk –, akkor növekedhetünk a kegyelemben. Nem csak a szerzője, hanem befejezője is hitünknek. Krisztus az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég. Ám nemcsak a kezdetnél és végnél, hanem minden lépésünknél legyen velünk. Fenségesen fejezik ki ezt Dávid következő szavai: „Az Úrra néztem szüntelen; mert jobb kezem felől van, meg nem rendülök.” (Zsolt 16:8)

Azt kérdezed: „Hogyan maradhatok meg Krisztusban?” Azon módon, ahogy elfogadtad Őt. „Azért amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok őbenne.” (Kol 2:6) „Az igaz pedig hitből él.” (Zsid 10:38) Ti átadtátok magatokat Istennek és tulajdonai lettetek, hogy neki szolgáljatok és engedelmeskedjete, és vettétek Krisztust, az Üdvözítőt. Bűneitekért jóvátételt nem adhattok, önmagatok nem tudtátok volna szíveteket megváltoztatni; átadva magatokat Istennek, elhittétek, hogy Ő Krisztusért mindezt megtette értetetek. Hitben lettetek Krisztus tulajdonaivá, és hit által kell benne folyton növekednetek odaadás és elfogadás folytán. Mindent oda kell adnotok: szívet, akaratot, szolgálatot és saját éneteket is, hogy parancsait mindenekben teljesíthessétek. Hasonlóképpen kell mindent vennem: Krisztust, mint az áldások összességét, hogy szívetekben maradjon, és erősségetek, igazságotok és segítőtök legyen, hogy adjon erőt engedelmeskedni! – *Jézus-hoz vezető út*, 69. o.

A lelkek erőssége Istenben van, nem emberekben. A csendes bizodalom az erőssége mindenkinek, aki szívét Istennek adja. Krisztus nem csak alkalmanként érdeklődik irántunk, hanem erősebben és gondoskodóbban, mint az anya gyermeke iránt. Megváltónk emberi szenvedés és gyötrelme, bántalmazás, szidalom, gúny, visszautasítás és halál révén vásárolt meg minket. Mindig figyel rád, Isten reszkető gyermekére. Védelme alatt biztonságban vagy... Emberi természetünk gyengesége nem akadályozza meg mennyei Atyánkhoz való menetelünket, mert Krisztus meghalt, hogy engesztelést szerezzen értünk. – *Isten fiai és leányai*, 77. o.